RÅDET FOR **(OR. en)**

I/A-PUNKTS-NOTE **LIMITE**

Interinstitutionel sag:
2000/0238 (CNS)

fra:	Generalsekretariatet for Rådet
til:	De Faste Repræsentanters Komité/Rådet
Tidl. dok. nr.:	13723/04 ASILE 62, 8771/04 ASILE 33
Komm. forsl. nr.:	10279/02 ASILE 33 + REV 1 (de, en, fr) - KOM(2002) 326 endelig/2
Vedr.:	Ændret forslag til Rådets direktiv om minimumsstandarder for procedurerne for tildeling og fratagelse af flygtningestatus i medlemsstaterne

I

1. Rådet nåede på samlingen den 29. april 2004 frem til en generel indstilling til ovennævnte forslag, idet dog DE, NL, SE og UK tog parlamentarisk undersøgelsesforbehold. Siden da har DE, SE og UK hævet deres forhold. Rådet pålagde ligeledes sine organer at fortsætte arbejdet for at nå frem til en løsning vedrørende sikre oprindelseslande.

   For at opfylde Rådets mandat har Det Strategiske Udvalg for Indvandring, Grænser og Asyl, Asylgruppen og RIA-råderne holdt flere møder.

Den løsning, man er nået frem til, er at udsætte vedtagelsen af en minimumsliste over sikre hjemlande, indtil direktivet er vedtaget. Rådet vil så vedtage den fælles minimumsliste med kvalificeret flertal på forslag af Kommissionen og efter høring af Europa-Parlamentet. Med henblik herpå er betragtning 19 blevet ændret, den tidligere betragtning 21 udgår, og artikel 30 er ligeledes blevet ændret.

2. De Faste Repræsentanters Komité opfordres til at henstille til Rådet, at det som A-punkt på dagsordenen for en kommende samling

- bekræfter den generelle indstilling, således som den findes i del II af denne note
- bekræfter sit ønske om at høre Europa-Parlamentet på ny om sin generelle indstilling
- noterer sig formandskabets note i 14383/04 ASILE 65.

II

UDKAST
til
ændret forslag til

RÅDETS DIREKTIV

om minimumsstandarder for procedurer for tildeling og fratagelse af flygtningestatus i medlemsstaterne

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR –

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 63, stk. 1, nr. 1), litra d),

under henvisning til forslag fra Kommissionen[1],

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet[2],

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg[3], og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Udformningen af en fælles politik på asylområdet, herunder et fælles europæisk asylsystem, udgør en integrerende del af Den Europæiske Unions målsætning om gradvis at indføre et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er åbent for personer, som tvunget af omstændighederne legitimt søger beskyttelse i Fællesskabet.

---

1 EFT C 62 af 27.2.2001, s. 231 - EFT C 291 af 26.11.2002, s. 143.
2 EFT C 77 af 28.3.2002, s. 94.
3 EFT C 193 af 10.7.2001, s. 77.

(2) Det Europæiske Råd nåede på sit særlige møde i Tammerfors den 15. og 16. oktober 1999 til enighed om at arbejde for oprettelsen af et fælles europæisk asylsystem, som bygger på en fuldstændig og inklusiv anvendelse af Genève-konventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling, suppleret ved New York-protokollen af 31. januar 1967, således at "non refoulement"-princippet overholdes, og det garanteres, at ingen sendes tilbage til forfølgelse.

(3) I konklusionerne fra Tammerfors hedder det, at et fælles europæisk asylsystem på kort sigt bør omfatte fælles standarder for en retfærdig og effektiv asylprocedure i medlemsstaterne, og på længere sigt fællesskabsbestemmelser, der fører til en fælles asylprocedure i Det Europæiske Fællesskab.

(4) De foreliggende minimumsstandarder for procedurer i medlemsstaterne for tildeling og fra–tagelse af flygtningestatus er derfor en første foranstaltning vedrørende asylprocedurer.

(5) Hovedformålet med dette direktiv er at indføre minimumsrammer i Det Europæiske Fællesskab for procedurer for tildeling og fratagelse af flygtningestatus.

(6) Den indbyrdes tilnærmelse af reglerne vedrørende procedurerne for tildeling og fratagelse af flygtningestatus bør medvirke til at begrænse asylansøgeres sekundære bevægelser mellem medlemsstaterne, hvor sådanne bevægelser forårsages af forskelle i de retlige rammer.

(7) Det ligger i sagens natur, at medlemsstaterne, da der er tale om minimumsstandarder, har beføjelser til at indføre eller opretholde gunstigere bestemmelser for tredjelandsstatsborgere eller statsløse, der ansøger en medlemsstat om international beskyttelse, når en sådan ansøgning anses for at være begrundet med, at den pågældende er flygtning efter Genève-konventionens artikel 1, afsnit A.

(8) Dette direktiv respekterer de grundlæggende rettigheder og overholder de principper, som bl.a. anerkendes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

(9) Med hensyn til behandlingen af de personer, der er omfattet af direktivets anvendelsesområde, er medlemsstaterne bundet af forpligtelser i henhold til folkeretlige instrumenter, som de er part i, og som forbyder forskelsbehandling.

(10) Det er væsentligt, at der om alle asylansøgninger træffes afgørelse på grundlag af de faktiske omstændigheder og i første instans af myndigheder, hvis personale har den relevante viden eller modtager den nødvendige uddannelse i asyl- og flygtningespørgsmål.

(11) Det er i både medlemsstaternes og asylansøgernes interesse, at der træffes hurtig afgørelse om asylansøgninger. Tilrettelæggelsen af behandlingen af asylansøgninger overlades til medlemsstaterne, så de i overensstemmelse med deres nationale behov kan prioritere eller fremskynde behandlingen af enhver ansøgning under hensyn til de i dette direktiv fastsatte standarder.

(12) Begrebet offentlig orden kan omfatte en dom for en grov forbrydelse.

(13) For at gøre det muligt at identificere dem, der har behov for beskyttelse som flygtninge efter Genève-konventionens artikel 1, bør alle asylansøgere med visse undtagelser have effektiv adgang til procedurerne, mulighed for at samarbejde og kommunikere på en passende måde med de kompetente myndigheder, så de kan fremlægge de relevante oplysninger i sagen, og tilstrækkelige proceduregarantier til, at de kan gå videre med sagen i alle faser af proceduren. Proceduren for behandling af en asylansøgning bør desuden under normale forhold som et minimum sikre ansøgeren retten til at forblive i landet, indtil den besluttende myndighed træffer afgørelse, adgang til tolkebistand ved fremlæggelsen af sagen under samtaler med myndighederne, mulighed for at kommunikere med en repræsentant for De Forenede Nationers Flygtningehøjkommissær (UNHCR) eller med en organisation, der arbejder på UNHCR's vegne, retten til passende underretning om en afgørelse, begrundelse af afgørelsen, både hvad realitetsspørgsmål og retlige spørgsmål angår, mulighed for at rådføre sig med en advokat eller anden rådgiver og retten til at blive orienteret om deres retsstilling på afgørende tidspunkter i proceduren på et sprog, som de med rimelighed kan formodes at forstå.

(14) Der bør endvidere fastsættes specifikke proceduregarantier for uledsagede mindreårige på grund af deres sårbarhed. I den forbindelse bør medlemsstaterne først og fremmest tage hensyn til barnets tarv.

(15) Indgiver en ansøger en efterfølgende ansøgning uden at fremlægge nyt bevismateriale eller nye argumenter, vil det være ude af proportion at pålægge medlemsstaterne at gennemføre hele behandlingsproceduren på ny. I så fald bør medlemsstaterne kunne vælge mellem forskellige procedurer, der omfatter undtagelser fra de garantier, ansøgeren normalt er omfattet af.

(16) Mange asylansøgninger fremsættes ved grænsen eller i en medlemsstats transitområde, inden det besluttes, om ansøgeren kan rejse ind i landet. Medlemsstaterne bør kunne tilpasse gældende procedurer til den situation, disse ansøgere er i ved grænsen. Der bør med henblik på sådanne situationer fastsættes fælles regler om eventuelle undtagelser fra de garantier, ansøgere normalt er omfattet af. Grænseprocedurer bør først og fremmest gælde for ansøgere, der ikke opfylder betingelserne for indrejse på medlemsstatens område.

(17) Et afgørende kriterium for, om en asylansøgning er velbegrundet, er, om ansøgeren er i sikkerhed i sit oprindelsesland. Hvis et tredjeland kan betragtes som et sikkert oprindelsesland, bør medlemsstaterne kunne betragte det som sikkert for en given ansøger, medmindre den pågældende fremlægger alvorlige indikationer om det modsatte.

(18) I betragtning af den harmonisering, der er opnået vedrørende tredjelandsstatsborgeres og statsløses flygtningestatus, bør der etableres fælles kriterier for tredjelandes status som sikre oprindelseslande.

(19) Hvis Rådet har konstateret, at et bestemt oprindelsesland opfylder disse kriterier, og derfor har medtaget det på den fælles minimumsliste over sikre oprindelseslande, der skal vedtages i henhold til dette direktiv, bør det betyde, at medlemsstaterne skal behandle ansøgninger fra landets statsborgere eller fra statsløse, der tidligere har haft sædvanlig opholdssted i landet, ud fra den simple formodning, at landet er sikkert. Da det har politisk betydning, at et land udpeges som et sikkert oprindelsesland, navnlig fordi det er en vurdering af menneskerettighedssituationen i landet og på grund af betydningen for EU's politik over for tredjelande, bør beslutninger om opstilling eller ændring af listen træffes af Rådet efter høring af Europa-Parlamentet.

(20) Det følger af Bulgariens og Rumæniens status som lande, der er kandidater til at tiltræde Den Europæiske Union, og af de fremskridt, disse lande har gjort hen imod medlemskab, at de bør betragtes som sikre oprindelseslande med henblik på dette direktiv indtil datoen for deres tiltrædelse af Den Europæiske Union.

(21) Udpegelsen af et tredjeland som sikkert oprindelsesland som omhandlet i dette direktiv kan ikke give dette lands statsborgere en absolut garanti for sikkerhed. Det siger sig selv, at den vurdering, der ligger til grund for udpegelsen, kun kan tage hensyn til de generelle civile, lovgivningsmæssige og politiske forhold i dette land og til, om aktører, der står bag forfølgelse, tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, i praksis bliver straffet, hvis de bliver fundet skyldige i det pågældende land. Det er derfor vigtigt, at hvis en ansøger påviser, at der er tungtvejende grunde til ikke at anse landet som sikkert i hans/hendes særlige situation, kan udpegelsen af landet som sikkert ikke længere betragtes som relevant for ham/hende.

(22) Medlemsstaterne bør undersøge substansen i samtlige ansøgninger, dvs. vurdere om den pågældende ansøger kan betragtes som flygtning i henhold til Rådets direktiv 2004/83/EF om fastsættelse af minimumsstandarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som flygtninge, eller som personer, der af anden grund behøver international beskyttelse, og indholdet af en sådan beskyttelse,[4] med mindre andet er fastsat i dette direktiv, navnlig hvis det med rimelighed kan antages, at et andet land vil foretage undersøgelsen eller yde tilstrækkelig beskyttelse. Især bør medlemsstaterne ikke være forpligtet til at vurdere substansen i en asylansøgning, hvis et første asylland har givet ansøgeren flygtningestatus eller på anden vis ydet tilstrækkelig beskyttelse, og ansøgeren vil kunne tilbagetages til det pågældende land.

[4] EUT L 304 af 30.9.2004, s. 12.

(23) Medlemsstaterne bør heller ikke være forpligtet til at vurdere substansen i en asylansøgning, hvis ansøgeren på grund af en tilknytning til et tredjeland i henhold til national ret med rimelighed kan forventes at søge beskyttelse i det pågældende tredjeland. Medlemsstaterne bør kun følge denne fremgangsmåde, hvis ansøgeren vil være i sikkerhed i det pågældende tredjeland. Der bør fastsættes fælles principper for, hvordan medlemsstaterne kan betragte eller udpege tredjelande som sikre, for dermed at undgå asylansøgeres sekundære bevægelser.

(24) Med hensyn til visse europæiske tredjelande, der opfylder særlig høje standarder på menneskerettighedsområdet og for beskyttelse af flygtninge, bør medlemsstaterne endvidere kunne undlade at behandle eller ikke foretage nogen fuldstændig behandling af asylansøgninger fra ansøgere, som rejser ind på deres område fra disse europæiske tredjelande. I betragtning af de følger, det kan få for ansøgeren, at behandlingen undlades eller indskrænkes, bør denne betydning af begrebet sikkert tredjeland kun anvendes i forbindelse med tredjelande, hvor Rådet har konstateret, at de høje standarder for status som sikkert tredjeland som omhandlet i dette direktiv er opfyldt. Rådet bør træffe afgørelse herom efter høring af Europa-Parlamentet.

(25) Det følger af de nævnte fælles standarder, at den praktiske anvendelse af de to betydninger af begrebet sikkert tredjeland som omhandlet i dette direktiv afhænger af, om det pågældende tredjeland tillader ansøgeren at rejse ind på dets område.

(26) Med hensyn til fratagelse af flygtningestatus skal medlemsstaterne sikre, at de personer, der er omfattet af flygtningestatus, underrettes behørigt om en eventuel fornyet overvejelse af deres status og får mulighed for at forelægge deres synspunkt, inden myndighederne træffer begrundet afgørelse om at fratage dem deres status. Disse garantier kan imidlertid fraviges, hvis årsagerne til fratagelse af flygtningestatus ikke har forbindelse til en ændring af vilkårene for anerkendelsen.

(27) Det afspejler et grundlæggende princip i fællesskabsretten, at de afgørelser, der træffes vedrørende en asylansøgning og fratagelse af flygtningestatus, skal være omfattet af et effektivt retsmiddel ved en ret i den betydning, som anvendes i artikel 234 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab. Retsmidlets effektivitet, også for så vidt angår behandling af de relevante omstændigheder, afhænger af den enkelte medlemsstats administrative og retlige system betragtet som en helhed.

(28) I henhold til artikel 64 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab berører dette direktiv ikke medlemsstaternes beføjelser med hensyn til opretholdelse af lov og orden og beskyttelse af den indre sikkerhed.

(29) Dette direktiv omhandler ikke de procedurer, der er reguleret ved Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 af 18. februar 2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger i en af medlemsstaterne.

(30) Anvendelsen af dette direktiv bør evalueres mindst hvert andet år.

(31) I overensstemmelse med principperne om subsidiaritet og proportionalitet, jf. traktatens artikel 5, kan målene for den påtænkte handling, som er at indføre minimumsstandarder for procedurer i medlemsstaterne for tildeling og fratagelse af flygtningestatus, ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne. De kan derfor på grund af foranstaltningens omfang og virkninger bedre gennemføres på fællesskabsplan. Dette direktiv omfatter kun, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål, og er ikke mere vidtgående, end hvad der kræves hertil.

(32) Det Forenede Kongerige har i henhold til artikel 3 i protokollen om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, ved skrivelse af 24. januar 2001 meddelt, at det ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af denne forordning.

(33) Irland har i henhold til artikel 3 i protokollen om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, ved skrivelse af 14. februar 2001 meddelt, at det ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af denne forordning.

(34) I medfør af artikel 1 og 2 i protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af dette direktiv, som derfor ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark –

VEDTAGET FØLGENDE DIREKTIV:

KAPITEL I
Almindelige bestemmelser

Artikel 1
Formål

Formålet med dette direktiv er at fastsætte minimumsstandarder for procedurerne for tildeling og fratagelse af flygtningestatus i medlemsstaterne.

Artikel 2
Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

a) "Genève-konventionen": konventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling, som ændret ved New York-protokollen af 31. januar 1967

b) "asylansøgning": en ansøgning indgivet af en tredjelandsstatsborger eller statsløs, hvis det må antages at være en anmodning om en medlemsstats internationale beskyttelse i henhold til Genève-konventionen. Enhver anmodning om international beskyttelse formodes at være en asylansøgning, medmindre den pågældende udtrykkelig anmoder om en anden form for beskyttelse, som der kan ansøges om særskilt

c) "ansøger" eller "asylansøger": en tredjelandsstatsborger eller statsløs, der har indgivet en asylansøgning, som der endnu ikke er truffet endelig afgørelse om

d) "endelig afgørelse": en afgørelse om hvorvidt en tredjelandsstatsborger eller statsløs kan indrømmes flygtningestatus i henhold til Rådets direktiv 2004/83/EF, og for hvilken der ikke findes flere retsmidler i henhold til kapitel V, uanset om et sådant retsmiddel bevirker, at ansøgere får tilladelse til at blive i den berørte medlemsstat, indtil afgørelsen er truffet, jf. dog bilag III

e) "besluttende myndighed": enhver domstolslignende eller administrativ instans i en medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgninger, og som er kompetent til at træffe afgørelse i første instans i sådanne sager, jf. dog bilag I.

f) "flygtning": en tredjelandsstatsborger eller statsløs, som opfylder kravene i Genève-konventionens artikel 1, jf. Rådets direktiv 2004/83/EF.

g) "flygtningestatus": en medlemsstats anerkendelse af en tredjelandsstatsborger eller statsløs som værende flygtning

h) "uledsaget mindreårig": en person, der ikke er fyldt 18 år, og som ankommer til medlemsstaternes område uden at være ledsaget af en voksen, der er ansvarlig for ham/hende ifølge lov eller sædvane, så længe den pågældende ikke reelt befinder sig i en sådan persons varetægt, eller en mindreårig, der er blevet efterladt uden ledsagelse efter at være rejst ind på medlemsstaternes område

i) "repræsentant": en person, der handler på vegne af en organisation, der repræsenterer en uledsaget mindreårig som værge, en person, der handler på vegne af en national organisation, der er ansvarlig for mindreåriges omsorg og trivsel, eller en anden relevant repræsentation, der er udpeget til at varetage den mindreåriges tarv

j) (udgår)

k) "fratagelse af flygtningestatus": en afgørelse truffet af en kompetent myndighed om at tilbagekalde, gøre ende på eller afslå at forlænge en person flygtningestatus i henhold til Rådets direktiv 2004/83/EF

l) (udgår)

m) "forblive i medlemsstaten": at forblive på medlemsstatens område, herunder ved grænsen i den medlemsstat, hvor asylansøgningen er indgivet eller behandles, eller i transitområder i den pågældende medlemsstat.

Artikel 3

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv finder anvendelse på alle asylansøgninger, der indgives på medlemsstaternes område, herunder ved grænsen eller i transitområderne i medlemsstaterne, samt på fratagelse af flygtningestatus.

2. Dette direktiv finder ikke anvendelse på anmodninger om diplomatisk eller territorialt asyl, der indgives til medlemsstaternes repræsentationer.

3. Hvis medlemsstaterne anvender eller indfører en procedure, hvorefter asylansøgninger både behandles som ansøgninger på grundlag af Genève-konventionen og som ansøgninger om andre former for international beskyttelse som defineret i artikel 15 i Rådets direktiv 2004/83/EF, anvender de dette direktiv under hele deres procedure.

4. Medlemsstaterne kan endvidere beslutte at anvende dette direktiv som led i procedurer for behandling af ansøgninger om enhver anden form for international beskyttelse.

Artikel 3A

Ansvarlige myndigheder

1. Medlemsstaterne udpeger med henblik på alle procedurer en besluttende myndighed, der skal være ansvarlig for en hensigtsmæssig behandling af ansøgningerne i overensstemmelse med bestemmelserne i dette direktiv, navnlig artikel 7, stk. 2, og artikel 8.

   I overensstemmelse med artikel 4, stk. 4, i Rådets forordning (EF) nr. 343/2003, skal asylansøgninger, der indgives i en medlemsstat til myndighederne i anden medlemsstat, der foretager indrejsekontrol der, behandles af den medlemsstat, på hvis område ansøgningen er indgivet.

2. Medlemsstaterne kan dog fastsætte, at en anden myndighed er ansvarlig i følgende tilfælde for:

   a) at behandle sager, hvor det overvejes at overføre ansøgeren til en anden stat i henhold til reglerne om kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, indtil overførslen finder sted, eller indtil den anmodede stat har afslået at overtage ansøgeren, og/eller

   b) at træffe afgørelse om ansøgninger på baggrund af nationale sikkerhedsbestemmelser, efter at den besluttende myndighed på forhånd er blevet hørt om, hvorvidt ansøgeren kan anerkendes som flygtning i henhold til Rådets direktiv 2004/83/EF

c) at foretage en indledende undersøgelse i overensstemmelse med artikel 33, såfremt denne myndighed har adgang til ansøgerens sagsmappe for så vidt angår den tidligere ansøgning

d) at behandle sager inden for rammerne af proceduren i artikel 35, stk. 1

e) at nægte indrejse inden for rammerne af proceduren i artikel 35, stk. 2 -5, jf. dog de særlige betingelser, der er fastlagt i disse stykker

f) at godtgøre, at ansøgeren forsøger at rejse ind i eller er rejst ind i medlemsstaten fra et sikkert tredjeland i henhold til og på de vilkår, der er fastlagt i artikel 35A.

3. Udpeges andre myndigheder i overensstemmelse med stk. 2, sikrer medlemsstaterne, at sådanne myndigheders personale har det relevante kendskab til eller får den nødvendige uddannelse, så det kan opfylde de forpligtelser, der følger af dette direktiv.

Artikel 4

Gunstigere bestemmelser

Medlemsstaterne kan indføre eller opretholde gunstigere standarder for procedurerne for tildeling og fratagelse af flygtningestatus, for så vidt sådanne standarder er forenelige med dette direktiv.

KAPITEL II

Grundlæggende principper og garantier

Artikel 5

Adgang til proceduren

1. Medlemsstaterne kan kræve, at asylansøgninger indgives personligt og/eller på et nærmere angivet sted.

2. Medlemsstaterne sikrer, at hver enkelt myndig person**,** der har rets- og handleevne, har ret til at indgive en asylansøgning på egne vegne.

3. Medlemsstaterne kan fastsætte, at en ansøger kan indgive en ansøgning på vegne af de personer, denne har forsørgerpligt over for. I sådanne tilfælde sikrer medlemsstaterne, at myndige personer, som ansøgeren har forsørgerpligt over for, giver deres samtykke til, at ansøgeren indgiver en ansøgning på deres vegne; ellers skal de have mulighed for selv at indgive en ansøgning på egne vegne.

   Der anmodes om samtykke på det tidspunkt, hvor ansøgningen indgives, eller senest når den personlige samtale med den myndige person, over for hvem der består forsørgerpligt, finder sted.

4. Medlemsstaterne kan i deres nationale lovgivning fastsætte:

a) de tilfælde, hvor en mindreårig kan indgive en ansøgning på egne vegne

b) de tilfælde, hvor ansøgningen fra en uledsaget mindreårig skal indgives af en udpeget repræsentant, jf. artikel 15, stk. 1, litra a)

c) de tilfælde, hvor indgivelse af en asylansøgning anses for også at være indgivelse af en ansøgning om asyl til ugifte mindreårige.

5. Medlemsstaterne sikrer, at de myndigheder, der kan forventes at modtage henvendelser fra personer, der ønsker at indgive en asylansøgning, er i stand til at rådgive ansøgerne om, hvordan og hvor de kan indgive en sådan ansøgning, og/eller medlemsstaterne kan kræve, at disse myndigheder videresender ansøgningen til den kompetente myndighed.

Artikel 6

Ret til at forblive i medlemsstaten under behandlingen af ansøgningen

1. Ansøgere har lov til at forblive i medlemsstaten, men kun med henblik på proceduren og indtil den besluttende myndighed har truffet afgørelse efter de procedurer i første instans, der er fastsat i kapitel III. Denne ret til at forblive giver ikke ret til opholdstilladelse.

2. Medlemsstaterne må kun indrømme en undtagelse fra denne regel, hvis en ny ansøgning ikke vil blive realitetsbehandlet, jf. artikel 33 og 34, eller hvis de vil overgive eller udlevere en person til enten en anden medlemsstat i henhold til forpligtelser, der følger af en europæisk arrestordre, eller til et tredjeland eller til internationale straffedomstole eller -tribunaler.

Artikel 7

Krav til behandlingen af ansøgninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at asylansøgninger hverken afvises eller udelukkes fra behandling alene med den begrundelse, at de ikke er indgivet hurtigst muligt, jf. dog artikel 23, stk. 4, litra i).

2. Medlemsstaterne sikrer, at den besluttende myndigheds afgørelser om asylansøgninger træffes efter en passende behandling af ansøgningerne. Til det formål sikrer medlemsstaterne:

   a) at ansøgningerne behandles og afgørelserne træffes individuelt, objektivt og upartisk

   b) at der indhentes præcise og ajourførte oplysninger fra forskellige kilder, f.eks. oplysninger fra De Forenede Nationers Flygtningehøjkommissær (UNHCR), om den generelle situation i asylansøgernes hjemlande og om nødvendigt i de lande, de er rejst igennem, og at disse oplysninger stilles til rådighed for det personale, der har ansvaret for at behandle ansøgningerne og træffe afgørelse

   c) at det personale, der behandler ansøgningerne og træffer afgørelse, har viden om de relevante standarder, der finder anvendelse inden for asyl- og flygtningeretten.

3. De myndigheder, der er omhandlet i kapitel V, skal gennem den besluttende myndighed eller ansøgeren eller på anden måde have adgang til de generelle oplysninger, der er omhandlet i stk. 2, litra b), og som er nødvendige for, at de kan udføre deres opgaver.

4. Medlemsstaterne kan fastsætte regler for oversættelse af dokumenter, der er relevante for behandlingen af ansøgninger.

Artikel 8

Krav til den besluttende myndigheds afgørelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at afgørelser om asylansøgninger meddeles skriftligt.

2. Medlemsstaterne sikrer også, at de faktiske og retlige grunde anføres i afgørelsen i tilfælde af afslag på ansøgninger, og at der gives skriftlige oplysninger om, hvordan der kan gøres indsigelse mod en negativ afgørelse.

   Medlemsstaterne behøver ikke begrunde afslag på ansøgninger om flygtningsstatus i afgørelsen, såfremt ansøgeren har fået tildelt en status, der giver samme rettigheder og fordele i henhold til national ret og fællesskabsret som flygtningestatus i henhold til Rådets direktiv 2004/83/EF. I sådanne tilfælde sikrer medlemsstaterne, at begrundelsen for ikke at tildele flygtningestatus anføres i ansøgerens sagsmappe, og at ansøgeren har adgang til sin sagsmappe efter anmodning.

   Endvidere behøver medlemsstaterne ikke give skriftlige oplysninger om, hvordan der kan gøres indsigelse mod en negativ afgørelse sammen med denne afgørelse, hvis ansøgeren tidligere skriftligt eller ved et elektronisk middel, som ansøgeren har adgang til, er blevet orienteret om, hvordan der kan gøres indsigelse mod en sådan afgørelse.

3. Medlemsstaterne kan i forbindelse med artikel 5, stk. 3, og hvis ansøgningen hviler på samme grundlag, træffe en enkelt afgørelse, der omfatter alle de personer, over for hvem der består forsørgerpligt.

Artikel 9

Garantier for asylansøgere

1. I forbindelse med de procedurer, der er omhandlet i kapitel III i dette direktiv, sikrer medlemsstaterne, at enhver asylansøger:

   a) på et sprog, som ansøgeren med rimelighed kan formodes at forstå, modtager oplysning om den procedure, der skal følges, om rettigheder og forpligtelser under proceduren og om de eventuelle følger, det kan få, hvis vedkommende ikke opfylder sine forpligtelser og ikke samarbejder med myndighederne. Ansøgeren skal informeres om tidsrammen og om de midler, som vedkommende har til sin rådighed med henblik på at opfylde sin pligt til at forelægge de elementer, der er omhandlet i artikel 4 i Rådets direktiv 2004/83/EF. Oplysningerne skal gives tidligt nok til, at ansøgeren dels kan udøve de rettigheder, der er garanteret i nærværende direktiv, og dels kan opfylde de forpligtelser, der er fastsat i dets artikel 9A

   b) hvis det er nødvendigt, får stillet en tolk til rådighed med henblik på forelæggelsen af sagen for de kompetente myndigheder. Medlemsstaterne betragter det som nødvendigt at stille en tolk til rådighed, i det mindste når den besluttende myndighed indkalder ansøgeren til en samtale i henhold til artikel 10 og 11, og der ikke kan sikres kommunikation uden tolk. I sådanne tilfælde og i andre tilfælde, hvor de kompetente myndigheder indkalder ansøgeren, afholdes udgifterne til tolkning af det offentlige

   c) får mulighed for at kontakte UNHCR eller en anden organisation, der arbejder på vegne af UNHCR på medlemsstatens område efter aftale med den pågældende medlemsstat

   d) inden for en rimelig frist underrettes om den besluttende myndigheds afgørelse om asylansøgningen. Hvis en advokat eller anden rådgiver lovmæssigt repræsenterer ansøgeren, kan medlemsstaterne vælge at underrette denne om afgørelsen i stedet for asylansøgeren

e) underrettes om resultatet af den besluttende myndigheds afgørelse på et sprog, som ansøgeren med rimelighed kan formodes at forstå, når de ikke bistås eller repræsenteres af en advokat eller anden rådgiver, og når der ikke er adgang til gratis juridisk bistand. De oplysninger, der gives, skal omfatte oplysninger om, hvordan der kan gøres indsigelse mod en negativ afgørelse i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 8, stk. 2.

2. For så vidt angår procedurerne i kapitel V sikrer medlemsstaterne, at alle asylansøgere nyder garantier svarende til dem, der er nævnt i stk. 1, litra b), c) og d).

Artikel 9A

Asylansøgernes forpligtelser

1. Medlemsstaterne kan pålægge asylansøgerne at samarbejde med de kompetente myndigheder, for så vidt sådanne forpligtelser er nødvendige for behandlingen af en ansøgning.

2. Medlemsstaterne kan navnlig fastsætte:

   a) at asylansøgere skal melde sig til de kompetente myndigheder eller give personligt fremmøde for disse enten straks eller på et nærmere angivet tidspunkt,

   b) at asylansøgere skal udlevere de dokumenter, de er i besiddelse af, og som er relevante for behandlingen af ansøgningen, f.eks. deres pas,

   c) at asylansøgere skal oplyse de kompetente myndigheder om deres aktuelle bopæl eller adresse og snarest muligt underrette dem, hvis de skifter bopæl eller adresse. Medlemsstaterne kan fastsætte, at ansøgeren skal modtage enhver meddelelse på den seneste bopæl eller adresse, som vedkommende har oplyst,

   d) at de kompetente myndigheder kan undersøge ansøgeren og de genstande, som vedkommende medbringer,

   e) at de kompetente myndigheder kan fotografere ansøgeren, og

   f) at de kompetente myndigheder kan registrere ansøgerens mundtlige erklæringer, forudsat at han/hun på forhånd oplyses herom.

Artikel 10

Personer, der indkaldes til personlig samtale

1. Inden den besluttende myndighed træffer afgørelse, skal asylansøgeren tilbydes en personlig samtale om sin asylansøgning med en person, der i henhold til den nationale lovgivning er kompetent til at forestå en sådan samtale.

   Medlemsstaterne kan ligeledes tilbyde hver af de myndige personer, der er omhandlet i artikel 5, stk. 3, en personlig samtale.

   Medlemsstaterne kan i deres nationale lovgivning fastsætte, i hvilke tilfælde en mindreårig skal tilbydes en personlig samtale.

2. En personlig samtale kan undlades:

   a) hvis den besluttende myndighed kan træffe en positiv afgørelse på grundlag af de foreliggende bevismidler, eller

   b) hvis den kompetente myndighed allerede har holdt et møde med ansøgeren med henblik på at bistå denne med at udfylde ansøgningen og forelægge de væsentlige oplysninger i forbindelse med ansøgningen i henhold til artikel 4, stk. 2, i Rådets direktiv 2004/83/EF, eller

   c) hvis den besluttende myndighed på grundlag af en fuldstændig gennemgang af de oplysninger, ansøgeren har indgivet, betragter ansøgningen som grundløs i sager, hvor de omstændigheder, der er nævnt i artikel 23, stk. 4, litra, a), c), g), h), og j), gør sig gældende.

3. En personlig samtale kan også undlades, hvis en sådan ikke er praktisk mulig, navnlig hvis den kompetente myndighed mener, at ansøgeren er uegnet eller ude af stand til at deltage i en samtale på grund af omstændigheder, som den pågældende ikke selv er herre over. I tvivlstilfælde kan medlemsstaterne kræve en læge- eller psykologerklæring.

   Hvis medlemsstaten ikke giver mulighed for en personlig samtale i henhold til dette stykke eller eventuelt for den person, over for hvem der består forsørgerpligt, skal der gøres en rimelig indsats for at give ansøgeren eller den person, over for hvem der består forsørgerpligt, mulighed for at fremlægge yderligere oplysninger.

4. Det forhold, at der ikke finder en personlig samtale sted i henhold til denne artikel, forhindrer ikke den besluttende myndighed i at træffe afgørelse om en asylansøgning.

5. Det forhold, at der ikke finder en personlig samtale sted i henhold til stk. 2, litra b) og c), samt stk. 3, har ikke negativ indvirkning på den besluttende myndigheds afgørelse.

6. Uanset artikel 20, stk. 1, kan medlemsstaterne, når de tager stilling til asylansøgningen, tage i betragtning, at ansøgeren er udeblevet fra den personlige samtale, medmindre vedkommende havde en gyldig grund til at udeblive.

Artikel 11

Krav til den personlige samtale

1. En personlig samtale finder normalt sted, uden at der er andre familiemedlemmer til stede, medmindre den besluttende myndighed finder det nødvendigt af hensyn til en tilfredsstillende sagsbehandling, at der er andre familiemedlemmer til stede.

2. En personlig samtale skal finde sted under forhold, der sikrer passende fortrolighed.

3. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at personlige samtaler finder sted under forhold, som giver ansøgerne mulighed for at give en fyldestgørende redegørelse for grundene til deres ansøgning. Til det formål skal medlemsstaterne:

   a) sikre, at den person, som skal forestå samtalen, er tilstrækkelig kompetent til at tage hensyn til de personlige eller generelle omstændigheder i forbindelse med ansøgningen, herunder ansøgerens kulturelle oprindelse eller sårbarhed, hvis det er muligt at tage sådanne hensyn, og

   b) vælge en tolk, der kan sikre en tilfredsstillende kommunikation mellem ansøgeren og den person, der forestår samtalen. Kommunikationen behøver ikke nødvendigvis at finde sted på det sprog, som asylansøgeren foretrækker, hvis der er et andet sprog, som den pågældende med rimelighed kan formodes at forstå, og som ansøgeren kan kommunikere på.

4. Medlemsstaterne kan fastsætte regler om tredjeparters tilstedeværelse under den personlige samtale.

5. Denne artikel finder også anvendelse på det møde, der er omhandlet i artikel 10, stk. 2, litra b).

Artikel 12

Den status, som rapporten om den personlige samtale tillægges under proceduren

1. Medlemsstaterne sikrer, at der udarbejdes en skriftlig rapport om alle personlige samtaler, som mindst indeholder de væsentlige oplysninger i forbindelse med ansøgningen som forelagt af ansøgeren i henhold til artikel 4, stk. 2, i Rådets direktiv 2004/83/EF.

2. Medlemsstaterne sikrer, at ansøgerne i rette tid får adgang til rapporten om den personlige samtale. Hvis der kun indrømmes adgang efter den besluttende myndigheds afgørelse, sikrer medlemsstaterne, at denne adgang står åben på et så tidligt tidspunkt, at en appel kan forberedes og indgives rettidigt.

3. Medlemsstaterne kan anmode ansøgeren om at godkende indholdet af rapporten om den personlige samtale.

   Hvis en ansøger nægter at godkende indholdet i rapporten, skal begrundelsen herfor optages i ansøgerens sagsakter.

   Hvis ansøgeren nægter at godkende indholdet af rapporten om den personlige samtale, forhindrer dette ikke den besluttende myndighed i at træffe afgørelse om den pågældendes ansøgning.

4. Denne artikel finder også anvendelse på det møde, der er omhandlet i artikel 10, stk. 2, litra b).

Artikel 13

Ret til juridisk bistand og repræsentation

1. Medlemsstaterne giver asylansøgerne, der selv afholder omkostningerne, mulighed for på en effektiv måde at rådføre sig med en advokat eller anden rådgiver, der er godkendt eller har tilladelse som sådan i henhold til den nationale lovgivning, om spørgsmål, der vedrører deres asylansøgninger.

2. Hvis den besluttende myndighed har truffet en negativ afgørelse, sikrer medlemsstaterne, at der efter anmodning ydes gratis juridisk bistand og/eller repræsentation, medmindre andet er fastsat i stk. 3.

3. Medlemsstaterne kan i deres nationale lovgivning fastsætte, at en sådan gratis juridisk bistand og/eller repræsentation kun kan ydes:

   a) i forbindelse med klageprocedurerne for en domstol i overensstemmelse med kapitel V og ikke til eventuelle kommende klager eller domstolsprøvelser i henhold til national ret, herunder ny domsforhandling af en klage efter en videre klage eller domstolsprøvelse og/eller

   b) til ansøgere, der ikke har tilstrækkelige midler, og/eller

   c) til de advokater eller andre rådgivere, som specifikt i den nationale lovgivning er udpeget til at bistå og/eller repræsentere asylansøgere og/eller

   d) hvis det er sandsynligt, at klagen eller domstolsprøvelsen ender med et positivt resultat.

   Medlemsstaterne sikrer, at retshjælp og/eller repræsentation, der ydes i henhold til litra d), ikke indskrænkes vilkårligt.

4. De nærmere bestemmelser for indgivelse og behandling af sådanne anmodninger kan fastsættes af medlemsstaterne.

5. Medlemsstaterne kan desuden

   a) fastsætte økonomiske og/eller tidsmæssige begrænsninger for ydelse af gratis juridisk bistand og/eller repræsentation, medmindre sådanne begrænsninger vilkårligt indskrænker adgangen til juridisk bistand og/eller repræsentation

   b) bestemme, at behandlingen for så vidt angår gebyrer og andre omkostninger ikke må være gunstigere end den behandling, der generelt indrømmes landets egne borgere i spørgsmål vedrørende juridisk bistand.

6. Medlemsstaterne kan anmode om helt eller delvist at få godtgjort alle de udgifter, som de har betalt, hvis og når ansøgerens finansielle situation har forbedret sig betydeligt, eller hvis afgørelsen om at betale sådanne ydelser er blevet truffet på grundlag af urigtige oplysninger fra ansøgeren.

Artikel 14

Omfanget af juridisk bistand og repræsentation

1. Medlemsstaterne sikrer, at en advokat eller anden rådgiver, der er godkendt eller har tilladelse som sådan i henhold til den nationale lovgivning, og som bistår eller repræsenterer en asylansøger i overensstemmelse med national lovgivning, har adgang til de oplysninger i ansøgerens sagsakter, som kan forventes at blive behandlet af de myndigheder, der er omhandlet i kapitel V, for så vidt disse oplysninger er relevante for behandlingen af ansøgningen.

   Medlemsstaterne kan fravige denne bestemmelse, hvis videregivelse af oplysninger eller kilder ville bringe statens sikkerhed, sikkerheden for de organisationer eller personer, der giver oplysningerne, eller sikkerheden for den eller de personer, som oplysningerne vedrører, i fare, eller hvis efterforskningsinteresser i forbindelse med den behandling af asylansøgninger, som medlemsstaternes kompetente myndigheder foretager, eller medlemsstaternes internationale forbindelser ville blive bragt i fare. I sådanne tilfælde skal de myndigheder, der er omhandlet i kapitel V, dog have adgang til de pågældende oplysninger eller kilder, medmindre en sådan adgang er udelukket i sager, der vedrører statens sikkerhed.

2. Medlemsstaterne sikrer, at den advokat eller anden rådgiver, som bistår eller repræsenterer en asylansøger, har adgang til lukkede områder, så som forvaringscentre og transitområder**,** med henblik på at rådføre sig med ansøgeren. Medlemsstaterne må kun begrænse mulighederne for at besøge ansøgere i lukkede områder, hvis en sådan begrænsning i henhold til den nationale lovgivning er objektivt nødvendig for områdets sikkerhed, den offentlige orden eller den administrative forvaltning eller for at sikre en effektiv behandling af ansøgningen, for så vidt advokatens eller rådgiverens adgang ikke derved begrænses væsentligt eller umuliggøres.

3. Medlemsstaterne kan fastsætte regler for advokaters eller andre rådgiveres tilstedeværelse under alle samtaler under proceduren, uden at dette i øvrigt berører denne artikel eller artikel 15, stk. 1, litra b).

4. Medlemsstaterne kan bestemme, at ansøgeren ved den personlige samtale har lov til at lade sig ledsage af den advokat eller anden rådgiver, der er godkendt som sådan i henhold til den nationale lovgivning.

Medlemsstaterne kan kræve, at ansøgeren selv er til stede ved den personlige samtale, selv om en sådan advokat eller anden rådgiver repræsenterer vedkommende i henhold til den nationale lovgivning, og kan kræve, at ansøgeren selv besvarer de spørgsmål, der stilles.

Hvis advokaten eller en anden rådgiver ikke er til stede, forhindrer dette ikke den kompetente myndighed i at afholde den personlige samtale med ansøgeren.

Artikel 15

Garantier for uledsagede mindreårige

1. Med forbehold af artikel 10 og 12 skal medlemsstaterne i forbindelse med alle de procedurer, der er omhandlet i dette direktiv:

   a) så snart som muligt træffe foranstaltninger for at sikre, at en repræsentant repræsenterer og/eller bistår den uledsagede mindreårige i forbindelse med behandlingen af ansøgningen. Denne repræsentant kan også være den repræsentant, der er omhandlet i artikel 19 i Rådets direktiv 2003/9/EF om fastlæggelse af minimumsstandarder for modtagelse af asylansøgere i medlemsstaterne

   b) sikre, at repræsentanten får mulighed for at oplyse den uledsagede mindreårige om betydningen og de mulige følger af den personlige samtale og om nødvendigt om, hvordan den pågældende kan forberede sig på den personlige samtale. Medlemsstaterne tillader repræsentanten at være til stede under den personlige samtale og at stille spørgsmål eller fremsætte bemærkninger inden for de rammer, der fastlægges af den person, der forestår samtalen.

   Medlemsstaterne kan kræve, at den uledsagede mindreårige selv er til stede ved den personlige samtale, selv om repræsentanten er til stede.

2. Medlemsstaterne kan undlade at udpege en repræsentant, hvis den uledsagede mindreårige:

a) efter al sandsynlighed når myndighedsalderen, inden der træffes afgørelse i første instans, eller

b) gratis kan benytte en advokat eller anden rådgiver, der er godkendt som sådan i henhold til den nationale lovgivning, til at udføre de opgaver, der ovenfor er tillagt repræsentanten, eller

c) er eller har været gift.

3. Medlemsstaterne kan i overensstemmelse med de nationale love eller forskrifter, der er gældende på tidspunktet for vedtagelsen af dette direktiv, også undlade at udpege en repræsentant, hvis den uledsagede mindreårige er fyldt 16 år, medmindre den pågældende ikke er i stand til at gå videre med sin ansøgning uden en repræsentant.

4. Medlemsstaterne sikrer:

a) at når en uledsaget mindreårig deltager i en personlig samtale om sin asylansøgning i overensstemmelse med artikel 10, 11 og 12, forestås denne samtale af en person, der har det nødvendige kendskab til mindreåriges særlige behov

b) at det er en embedsmand, som har det nødvendige kendskab til mindreåriges særlige behov, der forbereder den besluttende myndigheds afgørelse om ansøgningen fra en uledsaget mindreårig.

5. Medlemsstaterne kan i forbindelse med behandlingen af en asylansøgning lade den uledsagede mindreåriges alder fastslå ved en lægeundersøgelse.

Hvis medlemsstaterne lader alderen fastslå ved en lægeundersøgelse, skal de sikre:

a) at uledsagede mindreårige inden behandlingen af deres asylansøgning underrettes på et sprog, som de med rimelighed kan formodes at forstå, om muligheden for aldersbestemmelse ved hjælp af en lægeundersøgelse. De skal blandt andet underrettes om undersøgelsesmetoden og de mulige konsekvenser af resultatet af undersøgelsen for behandlingen af deres asylansøgning, herunder hvad der vil ske, hvis de nægter at lade sig undersøge.

b) at uledsagede mindreårige og/eller deres repræsentanter indvilliger i, at der gennemføres en undersøgelse for at fastslå de pågældende mindreåriges alder, og

c) at en afgørelse om at afvise en asylansøgning fra en uledsaget mindreårig, som har nægtet at lade sig underkaste en sådan lægeundersøgelse, ikke udelukkende baseres på denne vægring.

Det forhold, at en uledsaget mindreårig har nægtet at lade sig underkaste en sådan lægeundersøgelse, er ikke til hinder for, at den besluttende myndighed træffer afgørelse om asylansøgningen.

6. Den mindreåriges tarv kommer i første række, når medlemsstaterne anvender bestemmelserne i denne artikel.

Artikel 16

(udgår)

Artikel 17

Frihedsberøvelse

1. Medlemsstaterne tager ikke en person i forvaring alene med den begrundelse, at vedkommende er asylansøger.

2. Hvis en asylansøger tages i forvaring, sikrer medlemsstaterne, at der er mulighed for hurtig domstolsprøvelse.

Artikel 18

(udgår)

Artikel 19

Procedure, hvis ansøgningen trækkes tilbage

1. Hvis medlemsstaterne giver mulighed for udtrykkeligt at trække ansøgningen tilbage i henhold til national lovgivning, sikrer de, såfremt en asylansøger udtrykkelig trækker sin asylansøgning tilbage, at den besluttende myndighed træffer afgørelse om enten at afbryde sagsbehandlingen eller at afvise ansøgningen.

2. Medlemsstaterne kan også fastsætte, at den besluttende myndighed kan beslutte at afbryde sagsbehandlingen uden at træffe afgørelse. I så fald sikrer medlemsstaterne, at den besluttende myndighed anfører dette i ansøgerens sagsakter.

Artikel 20

Procedure, hvis ansøgningen implicit er trukket tilbage eller opgivet

1. Hvis der er rimelig grund til at antage, at en asylansøger implicit har trukket sin asylansøgning tilbage eller har opgivet den, sikrer medlemsstaterne, at den besluttende myndighed træffer afgørelse om enten at afbryde sagsbehandlingen eller afvise den med den begrundelse, at den pågældende ikke er berettiget til flygtningestatus i henhold til Rådets direktiv 2004/83/EF.

   Medlemsstaterne kan antage, at ansøgeren implicit har trukket sin asylansøgning tilbage eller opgivet den, navnlig hvis det konstateres:

   a) at ansøgeren ikke har besvaret anmodninger om at give de oplysninger, der er afgørende for den pågældendes ansøgning, jf. artikel 4 i Rådets direktiv 2004/83/EF, eller er udeblevet fra en personlig samtale, jf. artikel 10, 11 og 12, medmindre ansøgeren inden for et rimeligt tidsrum kan dokumentere, at udeblivelsen skyldtes omstændigheder, som vedkommende ikke selv var herre over

   b) at ansøgeren er rømmet eller uden tilladelse har forladt det sted, hvor vedkommende var indkvarteret eller var anbragt i varetægt, uden at ansøgeren derefter har kontaktet den kompetente myndighed inden for et rimeligt tidsrum eller har opfyldt sin meldepligt eller andre forpligtelser til at kommunikere.

   Medlemsstaterne kan fastsætte tidsfrister eller retningslinjer for gennemførelsen af disse bestemmelser.

2. Medlemsstaterne sikrer, at en ansøger, der igen melder sig til den kompetente myndighed, efter at der er truffet afgørelse om at afbryde sagsbehandlingen, jf. stk. 1, har ret til at anmode om at få sin sag genoptaget, medmindre anmodningen behandles i henhold til artikel 33 og 34.

Medlemsstaterne kan fastsætte et tidspunkt, efter hvilket ansøgerens sag ikke længere kan genoptages.

Medlemsstaterne sikrer, at den pågældende ikke udsendes i modstrid med non refoulement-princippet.

Medlemsstaterne kan tillade, at den besluttende myndighed genoptager sagen på det trin af sagsbehandlingen, hvor den blev afbrudt.

Artikel 21

UNHCR's rolle

1. Medlemsstaterne giver UNHCR mulighed for:

   a) at besøge asylansøgere, herunder asylansøgere, der er frihedsberøvet eller befinder sig i transitområder i lufthavne eller havne

   b) med asylansøgerens samtykke at få adgang til oplysninger om individuelle asylansøgninger, om udviklingen i proceduren og om de afgørelser, der træffes

   c) som led i udførelsen af sine overvågningsopgaver i henhold til Genève-konventionens artikel 35 at fremlægge sine synspunkter om individuelle asylansøgninger for en hvilken som helst kompetent myndighed i en hvilken som helst fase af proceduren.

2. Stk. 1 finder også anvendelse på en organisation, der arbejder på medlemsstatens område på vegne af UNHCR efter aftale med den pågældende medlemsstat.

Artikel 22

Indsamling af oplysninger om individuelle sager

I forbindelse med behandlingen af individuelle sager må medlemsstaterne ikke:

a) direkte give oplysninger til asylansøgernes formodede forfølger(e) om individuelle asylansøgninger eller om, at der er indgivet en ansøgning

b) indhente oplysninger i nogen form fra de formodede forfølgere på en måde, der vil føre til, at sådanne forfølgere får direkte oplysninger om, at den pågældende har indgivet ansøgning, hvis dette vil indebære en risiko for ansøgerens fysiske integritet eller sådan risiko for personer, som vedkommende har forsørgerpligt over for, eller risiko for den pågældendes familiemedlemmers frihed og sikkerhed, hvis de stadig bor i det oprindelige hjemland.

KAPITEL III

Procedurer i første instans

Afdeling I

Artikel 23

Behandlingsprocedure

1. Den behandlingsprocedure, medlemsstaterne anvender i forbindelse med behandling af asylansøgninger, skal være i overensstemmelse med de grundlæggende principper og garantier i kapitel II.

2. Medlemsstaterne skal sørge for, at denne procedure bliver så kort som muligt, dog således at det ikke sker på bekostning af en korrekt og komplet behandling.

   Medlemsstaterne sikrer, at den berørte ansøger, når der ikke kan træffes afgørelse inden for seks måneder:

   a) enten underrettes om forsinkelsen

   b) eller på den pågældendes anmodning modtager oplysninger om den tidsramme, inden for hvilken afgørelsen om ansøgningen forventes at foreligge. Sådanne oplysninger forpligter ikke medlemsstaten til over for den pågældende asylansøger at træffe afgørelse inden for denne tidsramme.

3. Medlemsstaterne kan prioritere eller fremskynde behandlingen i overensstemmelse med de grundlæggende principper og garantier i kapitel II, bl.a. hvis ansøgningen forekommer begrundet, eller ansøgeren har særlige behov.

4. Endvidere kan medlemsstaterne fastsætte, at en behandlingsprocedure i overensstemmelse med de grundlæggende principper og garantier i kapitel II skal prioriteres eller fremskyndes, såfremt:

a) ansøgeren ved indgivelsen af sin ansøgning og fremlæggelsen af sagens faktiske omstændigheder kun har fremlagt elementer, der ikke er relevante eller kun har minimal relevans for at fastslå, om den pågældende kan indrømmes flygtningestatus i henhold til Rådets direktiv 2004/83/EF; eller

b) ansøgeren tydeligvis ikke kan indrømmes flygtningestatus i henhold til Rådets direktiv 2004/83/EF; eller

c) asylansøgningen betragtes som grundløs
   – fordi ansøgeren kommer fra et sikkert oprindelsesland, jf. artikel 30, 30A og 30B i dette direktiv; eller
   – fordi landet, som ikke er en medlemsstat, betragtes som et sikkert tredjeland for ansøgeren, jf. dog artikel 29, stk. 1; eller

d) ansøgeren har vildledt myndighederne ved at fremlægge falske oplysninger eller dokumenter eller ved at tilbageholde relevante oplysninger eller dokumenter vedrørende sin identitet og/eller nationalitet, som kunne have fået negativ indvirkning på afgørelsen; eller

e) ansøgeren har indgivet en anden asylansøgning og opgivet andre personoplysninger; eller

f) ansøgeren ikke har fremlagt oplysninger, der gør det muligt at fastslå den pågældendes identitet eller nationalitet med rimelig sikkerhed, eller det er sandsynligt, at vedkommende i ond tro har tilintetgjort eller bortskaffet et identitets- eller rejsedokument, der ville have bidraget til at fastslå den pågældendes identitet eller nationalitet; eller

g) ansøgeren har afgivet inkonsekvente, modstridende, usandsynlige eller utilstrækkelige forklaringer, hvilket klart gør det utroværdigt, at ansøgeren skulle have været udsat for forfølgelse som omhandlet i Rådets direktiv 2004/83/EF*;* eller

h) ansøgeren har indgivet en fornyet ansøgning, der ikke indeholder nye elementer af relevans for vedkommendes særlige omstændigheder eller for situationen i hans/hendes oprindelsesland; eller

i) ansøgeren uden gyldig grund har undladt at indgive sin ansøgning tidligere, selv om han/hun havde mulighed for det; eller

j) ansøgeren udelukkende indgiver en ansøgning for at forsinke eller forhindre fuldbyrdelsen af en tidligere eller forestående afgørelse, som ville medføre udsendelse af ham/ hende; eller

k) ansøgeren uden god grund ikke har opfyldt forpligtelserne i artikel 4, stk. 1 og 2, i Rådets direktiv 2004/83/EF; eller i nærværende direktivs artikel 9A, stk. 2, litra a) og b) og artikel 20, stk. 1; eller

l) ansøgeren er indrejst ulovligt på medlemsstaternes område eller har forlænget sit ophold ulovligt og uden gyldig grund enten har undladt at melde sig til myndighederne eller at indgive en asylansøgning, så snart det var muligt i betragtning af omstændighederne omkring vedkommendes indrejse; eller

m) ansøgeren udgør en fare for medlemsstatens nationale sikkerhed eller offentlige orden; eller ansøgeren er blevet tvangsudsendt på grund af alvorlige trusler mod den offentlige sikkerhed og offentlige orden i henhold til national ret; eller

n) ansøgeren nægter at opfylde sin pligt til at få taget fingeraftryk i henhold til den relevante fællesskabslovgivning og/eller nationale lovgivning; eller

o) ansøgningen er indgivet af en ugift mindreårig, som er omfattet af artikel 5, stk. 4, litra c), efter at den ansøgning, som den eller de forældre, der er ansvarlige for den mindreårige, har indgivet, er blevet afvist, og der ikke foreligger nye elementer for så vidt angår hans/hendes særlige omstændigheder eller situationen i hans/hendes oprindelsesland.

Artikel 24

Specifikke procedurer

1. Medlemsstaterne kan desuden fastsætte følgende specifikke procedurer som en undtagelse fra de grundlæggende principper og garantier i kapitel II:

   a) en indledende undersøgelse med det formål at behandle sager, der er omfattet af bestemmelserne i afdeling IV;

   b) procedurer med henblik at behandle sager, som der tages stilling til inden for rammerne af bestemmelserne i afdeling V.

2. Medlemsstaterne kan også indføre en undtagelse med hensyn til afdeling VI.

Afdeling II

Artikel 25

Ansøgninger, der ikke kan antages til behandling

1. Ud over tilfælde, hvor en ansøgning i overensstemmelse med bestemmelserne i Rådets forordning 343/2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger i en af medlemsstaterne ikke behandles, behøver medlemsstaterne ikke at tage stilling til, hvorvidt ansøgeren kan anerkendes som flygtning i henhold til Rådets direktiv 2004/83/EF, hvis en ansøgning i henhold til denne artikel anses for ikke at kunne antages til behandling.

2. Medlemsstaterne kan anse en asylansøgning for uantagelig i henhold til denne artikel, hvis:

   a) en anden medlemsstat har givet flygtningestatus,

   b) et land, der ikke er en medlemsstat, betragtes som ansøgerens første asylland i henhold til artikel 26,

   c) et land, der ikke er en medlemsstat, betragtes som et sikkert tredjeland for ansøgeren i henhold til artikel 27,

d) ansøgeren har tilladelse til at forblive i den pågældende medlemsstat af andre årsager, som er lagt til grund for, at den pågældende har fået tildelt en status, der giver samme rettigheder og fordele som flygtningestatus i henhold til Rådets direktiv 2004/83/EF,

e) ansøgeren har tilladelse til at forblive på den pågældende medlemsstats område af andre årsager, der beskytter vedkommende mod udvisning så længe resultatet af en procedure vedrørende fastlæggelse af status i henhold til litra d) endnu ikke foreligger,

f) ansøgeren har indgivet en identisk ansøgning, efter at der er truffet en endelig afgørelse,

g) en person, som ansøgeren har forsørgerpligt over for, indgiver en ansøgning, efter at vedkommende i overensstemmelse med artikel 5, stk. 3, har indvilget i, at hans/hendes sag behandles sammen med en ansøgning, der er indgivet på hans/hendes vegne, og der ikke er kendsgerninger i forbindelse med den pågældendes situation, der begrunder en separat ansøgning.

Artikel 26

Anvendelse af begrebet første asylland

Et land kan betragtes som en bestemt asylansøgers første asylland, hvis

a) asylansøgeren i det pågældende land er blevet anerkendt som flygtning, og vedkommende fortsat har ret til denne beskyttelse, eller

b) asylansøgeren nyder en i øvrigt tilstrækkelig beskyttelse i dette land og bl.a. er omfattet af non refoulement-princippet,

og det pågældende land vil tilbagetage asylansøgeren.

Ved anvendelse af begrebet første asylland i forbindelse med de særlige omstændigheder, der gør sig gældende for en asylansøger, kan medlemsstaterne tage hensyn til indholdet af artikel 27, stk. 1.

Artikel 27

Begrebet sikkert tredjeland

1. Medlemsstaterne må kun anvende begrebet sikkert tredjeland, hvis de kompetente myndigheder er overbevist om, at en person, som søger om asyl, behandles i overensstemmelse med følgende principper i det pågældende tredjeland:

   a) ansøgernes liv og frihed må ikke være truet på grund af deres race, religion, nationalitet, tilhørsforhold til en bestemt social gruppe eller politiske overbevisning, og

   b) non refoulement-princippet skal overholdes i overensstemmelse med Genève-konventionen, og

   c) forbud mod udsendelse skal overholdes, hvis udsendelse ville være i strid med retten til frihed for tortur og grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling som fastsat i international ret, og

   d) det skal være muligt at søge om flygtningestatus, og hvis flygtningestatus anerkendes, at opnå beskyttelse i overensstemmelse med Genève-konventionen.

2. Anvendelsen af begrebet sikkert tredjelande er underlagt de regler, der er fastlagt i national lovgivning, bl.a.:

   a) regler, der kræver en sådan forbindelse mellem den person, der søger asyl, og det pågældende tredjeland, at det ville være rimeligt, at personen tog til det pågældende land

b) regler om den metode, hvorved de kompetente myndigheder sikrer sig, at begrebet sikkert tredjeland kan anvendes på et særligt land eller en særlig ansøger. En sådan metode omfatter en gennemgang fra sag til sag af landets sikkerhed for en bestemt ansøger og/ eller en national udpegelse af, hvilke lande der generelt betragtes som sikre.

c) regler i henhold til international ret, der gør det muligt at foretage en individuel vurdering af, om tredjelandet er sikkert for en bestemt ansøger, og som minimum giver ansøgeren mulighed for at gøre indsigelse mod anvendelsen af begrebet sikkert tredjeland, fordi vedkommende risikerer at ville blive udsat for tortur eller grusom, umenneskelig eller vanærende behandling eller straf.

3. Når medlemsstaterne gennemfører en afgørelse, der udelukkende bygger på denne artikel, skal de

a) orientere ansøgeren herom, og

b) forsyne vedkommende med et dokument, der orienterer tredjelandets myndigheder på det pågældende lands sprog om, at ansøgningen ikke er behandlet med hensyn til substansen.

4. Hvis tredjelandet ikke giver den pågældende asylansøger ret til at rejse ind på dets område, sikrer medlemsstaterne, at der gives adgang til en procedure i overensstemmelse med de grundlæggende principper og garantier i kapitel II.

5. Medlemsstaterne underretter regelmæssigt Kommissionen om, hvilke lande dette begreb anvendes på i overensstemmelse med bestemmelserne i denne artikel.

Artikel 28

(udgår)

Afdeling III

Artikel 29
Åbenbart grundløse ansøgninger

1. Med forbehold af artikel 19 og 20 kan medlemsstaterne kun anse en asylansøgning for grundløs, hvis den besluttende myndighed fastslår, at ansøgeren ikke kan indrømmes flygtningestatus i henhold til Rådets direktiv 2004/83/EF.

2. I de tilfælde, der er omhandlet i artikel 23, stk. 4, litra b), samt i tilfælde af åbenlyst grundløse asylansøgninger, hvor en hvilken som helst af de omstændigheder, der er nævnt i artikel 23, stk. 4, litra a) og litra c)-o), gør sig gældende, kan medlemsstaterne også anse en ansøgning, hvis den defineres således i national lovgivning, for åbenlyst grundløs.

Artikel 30

Fælles minimumsliste over tredjelande, der er sikre oprindelseslande

1. Rådet vedtager med kvalificeret flertal, på forslag af Kommissionen og efter høring af Europa-Parlamentet, en fælles minimumsliste over tredjelande, som medlemsstaterne skal betragte som sikre oprindelseslande i overensstemmelse med bilag II.

2. Rådet kan med kvalificeret flertal, på forslag af Kommissionen og efter høring af Europa-Parlamentet, ændre den fælles minimumsliste ved at tilføje eller fjerne tredjelande i overensstemmelse med bilag II. Kommissionen behandler enhver anmodning fra Rådet eller en medlemsstat om, at den skal fremsætte et forslag til ændring af den fælles liste.

3. Når Kommissionen fremsætter sit forslag i henhold til stk. 1 og 2, skal den inddrage oplysninger fra medlemsstaterne, sine egne oplysninger og om nødvendigt oplysninger fra UNHCR, Europarådet og andre relevante internationale organisationer.

4. Hvis Rådet anmoder Kommissionen om at fremsætte forslag om at fjerne et tredjeland fra den fælles minimumsliste, suspenderes medlemsstaternes forpligtelse i henhold til stk. artikel 30B, stk. 2, hvad angår dette tredjeland med virkning fra dagen efter, at Rådet har vedtaget at anmode om et sådant forslag.

5. Hvis en medlemsstat anmoder Kommissionen om at forelægge Rådet et forslag om at fjerne et tredjeland fra den fælles minimumsliste, skal medlemsstaten skriftligt underrette Rådet om sin anmodning til Kommissionen. Denne medlemsstats forpligtelse i henhold til artikel 30B, stk. 2, suspenderes hvad angår det pågældende tredjeland med virkning fra dagen efter, at Rådet er blevet underrettet om anmodningen.

6. Europa-Parlamentet underrettes om suspensioner i henhold til stk. 4 og 5.

7. Suspensioner i henhold til stk. 4 og 5 bortfalder efter tre måneder, medmindre Kommissionen inden udløbet af denne periode fremsætter forslag om at fjerne tredjelandet fra den fælles minimumsliste. Suspensionerne bortfalder under alle omstændigheder, hvis Rådet forkaster et forslag fra Kommissionen om at fjerne tredjelandet fra listen.

8. Efter anmodning fra Rådet aflægger Kommissionen rapport til Rådet og Europa-Parlamentet om, hvorvidt situationen i et land på den fælles minimumsliste fortsat stemmer overens med bilag II. Kommissionen kan i forbindelse med forelæggelsen af sin rapport for Rådet og Europa-Parlamentet fremsætte henstillinger eller forslag, hvis den finder det relevant.

Artikel 30A

National udpegelse af tredjelande som sikre oprindelseslande

1. Medlemsstaterne kan i overensstemmelse med bilag II i forbindelse med behandlingen af asylansøgninger opretholde eller indføre ny lovgivning, der gør det muligt at udpege andre tredjelande end dem, der er opført på den fælles minimumsliste, som sikre oprindelseslande, jf. dog artikel 30. Dette kan omfatte udpegelsen af et land som sikkert, hvis betingelserne i bilag II er opfyldt for så vidt angår denne part.

2. Uanset stk. 1 kan medlemsstaterne dog opretholde lovgivning, der gælder på tidspunktet for vedtagelsen af dette direktiv, og som gør det muligt at udpege andre tredjelande end dem, der er opført på den fælles minimumsliste, som sikre oprindelseslande med henblik på behandling af asylansøgninger, såfremt det må antages, at personer i de pågældende tredjelande generelt hverken er udsat for

   a) forfølgelse som omhandlet i artikel 9 i Rådets direktiv 2004/83/EF; eller

   b) tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

3. Medlemsstaterne kan også opretholde lovgivning, der gælder på tidspunktet for vedtagelsen af dette direktiv, og som gør det muligt at udpege en del af et land som sikkert eller et land eller en del af et land som sikkert for en bestemt gruppe personer i dette land, hvis betingelserne i stk. 2 er opfyldt for denne del eller gruppe.

4. Ved vurderingen af, om et land er et sikkert oprindelsesland i overensstemmelse med stk. 2 og 3, tager medlemsstaterne hensyn til de retlige forhold, anvendelsen af lovgivningen og de almindelige politiske omstændigheder i det pågældende tredjeland.

5. Vurderingen af, om et land er et sikkert oprindelsesland i overensstemmelse med denne artikel bygger på en række informationskilder, bl.a. oplysninger fra medlemsstaternes, UNHCR, Europarådet og andre relevante internationale organisationer.

6. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om de lande, der er udpeget som sikre oprindelseslande i overensstemmelse med denne artikel.

Artikel 30B

Anvendelse af begrebet sikkert oprindelsesland

1. Et tredjeland udpeget som sikkert oprindelsesland i overensstemmelse med artikel 30 eller 30A må efter en individuel behandling af ansøgningen kun betragtes som et sikkert oprindelsesland for en bestemt asylansøger, såfremt

   a) den pågældende er statsborger i det pågældende land, eller

   b) den pågældende er statsløs eller tidligere havde sit sædvanlige opholdssted i dette land

   og ikke har anført nogen argumenter, der giver anledning til at antage, at det ikke er et sikkert oprindelsesland under hensyn til hans/hendes særlige omstændigheder med hensyn til opnåelse af flygtningestatus i henhold til Rådets direktiv 2004/83/EF.

2. Medlemsstaterne betragter i overensstemmelse med stk. 1 asylansøgningen som grundløs, hvis tredjelandet er udpeget som sikkert i henhold til artikel 30.

3. Medlemsstaterne fastsætter i deres nationale lovgivning yderligere regler og bestemmelser for anvendelsen af begrebet sikkert oprindelsesland.

Artikel 31

(udgår)

Afdeling IV

Artikel 32

(udgår)

Artikel 33

Gentagne ansøgninger

1. Hvis en person, som har søgt om asyl i en medlemsstat, afgiver yderligere forklaringer eller indgiver en efterfølgende ansøgning i samme medlemsstat, kan medlemsstaten behandle disse yderligere forklaringer eller elementerne i den efterfølgende ansøgning inden for rammerne af behandlingen af den tidligere ansøgning eller inden for rammerne af behandlingen af en afgørelse, som bliver anket eller indklaget, for så vidt de ansvarlige myndigheder kan tage hensyn til og behandle alle de elementer, der ligger til grund for de yderligere forklaringer eller den efterfølgende ansøgning inden for disse rammer.

2. Endvidere kan medlemsstaterne anvende en særlig procedure, jf. stk. 3, hvis en person på ny indgiver ansøgning:

   a) efter at have frafaldet sin tidligere ansøgning, jf. artikel 19 eller 20, eller

   b) efter at der er truffet afgørelse om den tidligere ansøgning. Medlemsstaterne kan også beslutte først at anvende denne procedure, når der er truffet endelig afgørelse.

3. En asylansøgning, der indgives på ny, underkastes først en indledende undersøgelse af, om der, efter at den pågældende har trukket sin tidligere ansøgning tilbage, eller efter den i stk. 2, litra b), omhandlede afgørelse om den pågældendes ansøgning, er fremkommet nye oplysninger eller elementer af betydning, eller ansøgeren har fremlagt sådanne, med henblik på at fastslå, om den pågældende kan indrømmes flygtningestatus i henhold til Rådets direktiv 2004/83/EF.

4. Hvis der efter den i stk. 3 omhandlede indledende undersøgelse er fremkommet nye elementer eller oplysninger, eller hvis ansøgeren fremlægger sådanne oplysninger, som i væsentligt omfang gør det sandsynligt, at ansøgeren kan indrømmes flygtningestatus i henhold til Rådets direktiv 2004/83/EF, realitetsbehandles ansøgningen i overensstemmelse med kapitel II.

5. Medlemsstaterne kan i overensstemmelse med deres nationale lovgivning beslutte at realitetsbehandle en ansøgning, der indgives på ny, hvis der er andre årsager til at genoptage en procedure.

6. Medlemsstaterne kan dog kun beslutte at realitetsbehandle ansøgningen, hvis ansøgeren uden egen skyld var ude af stand til at gøre rede for de forhold, der er omhandlet i stk. 3, 4 og 5 under den tidligere procedure, navnlig ved at udøve vedkommendes ret til et effektivt retsmiddel i henhold til artikel 38..

7. Denne procedure kan også finde anvendelse, hvis en person, som ansøgeren har forsørgerpligt over for, indgiver en ansøgning, efter at den pågældende i overensstemmelse med artikel 5, stk. 3, har givet sit samtykke til, at hans/hendes sag indgår i en ansøgning indgivet på vegne af den pågældende. I så fald går den i stk. 3 omhandlede indledende undersøgelse ud på at afklare, om der foreligger oplysninger vedrørende den pågældendes forhold, der berettiger en særskilt ansøgning.

Artikel 33A

Medlemsstaterne kan opretholde eller indføre den i artikel 33 omhandlede procedure for så vidt angår asylansøgninger indgivet på en senere dato af ansøgere, som enten bevidst eller på grund af grov uagtsomhed ikke begiver sig til et modtagelsescenter eller møder op hos de kompetente myndigheder på et fastsat tidspunkt.

Artikel 34

Procedureregler

1. Medlemsstaterne sikrer, at asylansøgere, hvis ansøgning underkastes en indledende undersøgelse, jf. artikel 33, er omfattet af de garantier, der er omhandlet i artikel 9, stk. 1.

2. Medlemsstaterne kan i deres nationale lovgivning fastsætte regler for den indledende undersøgelse, jf. artikel 33. Disse regler kan bl.a.:

   a) pålægge ansøgeren at oplyse om konkrete omstændigheder og fremlægge bevismidler, som berettiger en ny procedure,

   b) kræve, at ansøgeren fremlægger de nye oplysninger inden for en bestemt tidsfrist, efter at den pågældende er kommet i besiddelse af oplysningerne,

   c) tillade, at den indledende undersøgelse udelukkende foretages på et skriftligt grundlag uden en personlig samtale.

   Reglerne må ikke gøre det umuligt for en asylansøger at få adgang til en ny procedure, og de må ikke medføre, at denne adgang i praksis bortfalder eller begrænses væsentligt.

3. Medlemsstaterne sikrer, at:

   a) ansøgeren på passende måde underrettes om udfaldet af den indledende undersøgelse og, hvis ansøgningen ikke vil blive realitetsbehandlet, om grundene hertil og om mulighederne for at indklage eller anke afgørelsen,

   b) den besluttende myndighed snarest muligt realitetsbehandler den nye ansøgning i overensstemmelse med bestemmelserne i kapitel II, hvis der foreligger en af de situationer, der er omhandlet i artikel 33, stk. 2.

Afdeling V

Artikel 35
Grænseprocedurer

1. Medlemsstaterne kan fastlægge procedurer i overensstemmelse med de grundlæggende principper og garantier i kapitel II med henblik på ved grænsen eller i medlemsstaternes transitområder at kunne træffe afgørelse om ansøgninger indgivet dér.

2. Hvis der ikke er fastlagt procedurer som omhandlet i stk. 1, kan en medlemsstat imidlertid med forbehold af bestemmelserne i denne artikel og i overensstemmelse med de love og administrative bestemmelser, der gælder på tidspunktet for vedtagelsen af dette direktiv, opretholde procedurer, der fraviger fra de grundlæggende principper og garantier i kapitel II med henblik på ved grænsen eller i transitområder at kunne træffe afgørelse om, hvorvidt asylansøgere, der er ankommet og har indgivet en asylansøgning dér, kan få tilladelse til indrejse på medlemsstatens område.

3. De i stk. 2 omhandlede procedurer skal navnlig sikre, at ansøgerne:

– får lov til at forblive i medlemsstatens transitområder, jf. dog artikel 6, og

– straks oplyses om deres rettigheder og forpligtelser, jf. artikel 9, stk. 1, litra a), og

– om nødvendigt kan få stillet en tolk til rådighed, jf. artikel 9, stk. 1, litra b), og

– inden den kompetente myndighed træffer en afgørelse i sådanne procedurer, kommer til en personlig samtale om deres asylansøgning med en person, der har den nødvendige viden om de relevante standarder på asyl- og flygtningeområdet, jf. artikel 10 og 12, og

– kan rådføre sig med en advokat eller rådgiver, der i henhold til national lovgivning er anerkendt eller har tilladelse som sådan, jf. artikel 13, stk. 1, og

– hvis der er tale om uledsagede mindreårige, får udpeget en repræsentant, jf. artikel 15, stk. 1, medmindre artikel 15, stk. 2 eller 3, finder anvendelse.

Såfremt en kompetent myndighed nægter tilladelse til indrejse, skal denne endvidere anføre de faktiske og retlige grunde til, at vedkommendes ansøgning anses for at være grundløs eller ikke kan tages til behandling.

4. Medlemsstaterne sikrer, at der træffes en afgørelse inden for rammerne af de procedurer, der er omhandlet i stk. 2, inden for en rimelig tidsfrist. Hvis der ikke er truffet en afgørelse inden fire uger, skal ansøgeren have tilladelse til indrejse på medlemsstatens område, så den pågældendes ansøgning kan blive behandlet i overensstemmelse med dette direktivs øvrige bestemmelser.

5. Hvis særlige former for ankomster eller ankomster, der indebærer et stort antal tredjelandsstatsborgere eller statsløse, som indgiver asylansøgninger ved grænsen eller i et transitområder, gør det praktisk umuligt at anvende bestemmelserne i stk. 1 eller den særlige procedure i stk. 2 og 3, kan disse procedurer dog anvendes, når og så længe disse tredjelandsstatsborgere eller statsløse er normalt indkvarteret på steder i nærheden af grænsen eller i transitområdet.

Afdeling VI

Artikel 35A

1. En medlemsstat kan fastlægge, at der ikke foretages nogen, eller nogen fuldstændig, undersøgelse af asylansøgningen og af ansøgerens sikkerhed i forbindelse med vedkommendes særlige omstændigheder, som beskrevet i kapitel II, såfremt en kompetent myndighed ud fra de faktiske kendsgerninger har fastslået, at asylansøgeren ulovligt forsøger ulovligt at rejse ind på eller er rejst ind på medlemsstatens område fra et sikkert tredjeland som defineret i stk. 2, og dette tredjeland har fælles grænse med den pågældende medlemsstat.

2. Et tredjeland kan kun anses for et sikkert tredjeland med henblik på stk. 1, hvis det:

   a) har ratificeret og overholder Genève-konventionens bestemmelser uden nogen geografiske begrænsninger, og

   b) har indført en asylprocedure ved lov, og

   c) har ratificeret den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder og overholder dens bestemmelser, herunder standarderne vedrørende effektive retsmidler og

   d) er blevet udpeget af Rådet i overensstemmelse med stk. 3.

3. Rådet, der træffer afgørelse med kvalificeret flertal på forslag af Kommissionen, vedtager eller ændrer efter høring af Europa-Parlamentet en fælles liste over tredjelande, der kan anses som sikre tredjelande med henblik på stk. 1.

4. De berørte medlemsstater fastsætter i deres nationale lovgivning proceduren for gennemførelsen af bestemmelserne i stk. 1 og følgerne af afgørelser truffet i henhold til disse bestemmelser i overensstemmelse med non refoulement-princippet i Genève-konventionen, herunder undtagelser fra anvendelsen af denne artikel af humanitære eller politiske årsager eller af årsager, der vedrører folkeretten.

5. Når medlemsstaterne fuldbyrder en afgørelse, der udelukkende bygger på denne artikel, skal de

   a) give ansøgeren de nødvendige oplysninger, og

   b) forsyne ham/hende med et dokument, der på det pågældende tredjelands sprog orienterer myndighederne i dette land om, at ansøgningen ikke har været realitetsbehandlet.

6. Hvis det sikre tredjeland ikke tager den pågældende asylansøger tilbage, sikrer medlemsstaten, at der gives adgang til en procedure i overensstemmelse med de grundlæggende principper og garantier i kapitel II.

7. Medlemsstater, der har udpeget tredjelande som sikre lande i overensstemmelse med national lovgivning, der var gældende på datoen for vedtagelsen af dette direktiv, og på grundlag af kriterierne i stk. 2, litra a)-c), kan anvende stk. 1 på disse tredjelande, indtil Rådet har vedtaget den fælles liste i stk. 3.

KAPITEL IV

Procedurer for fratagelse af flygtningestatus

Artikel 36

Fratagelse af flygtningestatus

Medlemsstaterne sikrer, at der kan indledes en undersøgelse med henblik på fratagelse af en bestemt persons flygtningestatus, hvis der fremkommer nye elementer eller oplysninger, som viser, at der er grund til at tage det berettigede i den pågældendes flygtningestatus op til fornyet overvejelse.

Artikel 37

Procedureregler

1. Hvis den kompetente myndighed beslutter at fratage tredjelandsstatsborgeres eller statsløses flygtningestatus i henhold til artikel 14 i Rådets direktiv 2004/83/EF, skal medlemsstaten sikre, at disse personer nyder følgende garantier:

   a) de skal skriftligt underrettes om, at den kompetente myndighed tager den pågældendes ret til flygtningestatus op til fornyet overvejelse og om grundene hertil, og

   b) de tilbydes mulighed for i en personlig samtale i henhold til artikel 9, stk. 1, litra b), og artikel 10-12 eller i en skriftlig erklæring at fremlægge grunde, der taler imod at fratage vedkommendes flygtningestatus.

Desuden sikrer medlemsstaterne inden for rammerne af en sådan procedure, at:

c) den kompetente myndighed kan indhente nøjagtige og ajourførte oplysninger fra forskellige kilder, f.eks. også oplysninger fra De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge (UNHCR), om den generelle situation i de berørte personers hjemlande, og

d) hvis der i det enkelte tilfælde indsamles oplysninger med henblik på at tage en persons ret til flygtningestatus op til fornyet overvejelse, må disse ikke indhentes fra aktøren/ aktørerne bag forfølgelsen, på en sådan måde, at denne aktør/disse aktører får direkte meddelelse om, at den berørte person er en flygtning, hvis status er til fornyet overvejelse, eller på en sådan måde, at den fysiske integritet for den berørte person og den/de personer, denne har forsørgerpligt over for, eller friheden og sikkerheden for de familiemedlemmer, som fortsat er bosat i hjemlandet, bringes i fare.

2. Medlemsstaterne sikrer, at den kompetente myndigheds afgørelse om at fratage en persons flygtningestatus meddeles skriftligt. De faktiske og retlige grunde anføres i afgørelsen, og der gives skriftlige oplysninger om, hvordan der kan gøres indsigelse mod afgørelsen.

3. Når den kompetente myndighed har truffet afgørelse om at fratage en persons flygtningestatus, finder artikel 13, stk. 2, artikel 14, stk. 1, og artikel 21 ligeledes anvendelse.

4. Uanset stk. 1, 2 og 3 kan medlemsstaterne beslutte, at en persons flygtningestatus ophører ved lov i tilfælde af ophør i overensstemmelse med artikel 11, stk. 1, litra a)-d) i Rådets direktiv 2004/83/EF, eller hvis flygtningen utvetydigt har givet afkald på sin anerkendelse som flygtning.

KAPITEL V

Klage- og ankeadgang

Artikel 38

Retten til effektive retsmidler

1. Medlemsstaterne sikrer, at asylansøgere har ret til effektive retsmidler ved en domstol i forbindelse med følgende:

   a) en afgørelse, der er truffet om deres asylansøgning, herunder en afgørelse

      i) om at betragte en ansøgning som uantagelig i henhold til artikel 25, stk. 2,

      ii) truffet ved en medlemsstats grænse eller i dens transitområder, jf. artikel 35, stk. 1

      iii) om at undlade at foretage en undersøgelse i henhold til artikel 35A;

   b) et afslag på genoptagelse af behandlingen af en ansøgning, efter at den er afbrudt i henhold til artikel 19 og 20;

   c) en afgørelse om ikke yderligere at behandle en fornyet ansøgning i henhold til artikel 33 og 34;

   d) en afgørelse om at nægte indrejse truffet inden for rammerne af de procedurer, der er fastsat i artikel 35, stk. 2;

   e) en afgørelse truffet i henhold til artikel 37 om fratagelse af flygtningestatus.

2. Medlemsstaterne fastsætter tidsfrister eller andre nødvendige bestemmelser for ansøgerens ret til effektive retsmidler som omhandlet i stk. 1.

3. Medlemsstaterne fastsætter om nødvendigt regler i overensstemmelse med deres internationale forpligtelser med hensyn til

a) om retsmidlerne som omhandlet i stk. 1 skal bevirke, at ansøgere får lov til at forblive i den pågældende medlemsstat, indtil behandlingen af deres sag er afsluttet, og

b) muligheden for retsmidler eller beskyttende foranstaltninger, såfremt retsmidlet som omhandlet i stk. 1 ikke giver ansøgerne lov til at forblive i den pågældende medlemsstat, indtil behandlingen af deres sag er afsluttet. Medlemsstaten kan også fastsætte et ex officio-middel, og

c) begrundelserne for at gøre indsigelse mod en afgørelse i henhold til artikel 25, stk. 2, litra c), i overensstemmelse med den metode, der er anvendes i henhold til artikel 27, stk. 2, litra b) og c).

4. Medlemsstaterne kan med hensyn ti anvendelsen af stk. 1 fastsætte tidsfrister for domstolens behandling af den besluttende myndigheds afgørelse.

5. Hvis en ansøger har fået indrømmet en status, der giver de samme rettigheder og fordele i henhold til national ret og EF-ret som flygtningestatus i henhold til i Rådets direktiv 2004/83/EF, kan ansøgeren betragtes som havende et effektivt retsmiddel, såfremt en domstol beslutter, at retsmidlet som omhandlet i stk. 1 ikke vi kunne antages eller sandsynligvis ikke vil være effektivt, fordi ansøgeren ikke har tilstrækkelig interesse i at opretholde sagen.

6. Medlemsstaterne kan i deres nationale lovgivning også fastsætte betingelserne for, hvornår det kan antages, at en ansøger implicit har trukket sit retsmiddel som omhandlet i stk. 1 tilbage eller har opgivet det, samt regler for den procedure, der skal følges i sådanne tilfælde.

Artikel 39

(udgår)

Artikel 40

(udgår)

KAPITEL VI

Almindelige og afsluttende bestemmelser

Artikel 40A

Dette direktiv berører ikke offentlige myndigheders ret til at anfægte administrative og/eller retlige afgørelser i henhold til national lovgivning.

Artikel 41

Tavshedspligt

Medlemsstaterne sikrer, at de myndigheder, der får til opgave at gennemføre dette direktiv, har tavshedspligt som defineret i national ret med hensyn til oplysninger, som de får kendskab til under deres arbejde.

Artikel 42

Beretning

Senest to år efter den i artikel 43 fastsatte dato aflægger Kommissionen beretning til Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af dette direktiv i medlemsstaterne og foreslår eventuelle nødvendige ændringer. Medlemsstaterne sender Kommissionen alle de oplysninger, der er relevante for udarbejdelsen af denne beretning. Efter fremlæggelsen af beretningen aflægger Kommissionen mindst hvert andet år beretning til Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af dette direktiv i medlemsstaterne.

Artikel 43

Gennemførelse i national lov

Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv [24 måneder fra datoen for dets vedtagelse]. For så vidt angår artikel 13 sætter medlemsstaterne de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv [36 måneder fra datoen for dets vedtagelse]. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 43A

Overgangsbestemmelser

Medlemsstaterne anvender de i artikel 43, omhandlede love og administrative bestemmelser i forbindelse med asylansøgninger, der indgives efter [den dato, som er nævnt i artikel 43] og i forbindelse med procedurer for fratagelse af flygtningestatus, der er indledt efter [den dato, som er nævnt i artikel 43].

Artikel 44

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 45

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab.

Udfærdiget i Bruxelles, den

På Rådets vegne

Formand

DEFINITION AF "BESLUTTENDE MYNDIGHED"

Ved gennemførelsen af bestemmelserne i dette direktiv kan Irland, for så vidt bestemmelserne i afsnit 17, stk. 1 i the Refugee Act af 1996 (som ændret) stadig er gældende, anlægge den betragtning, at der ved

- ***"besluttende myndighed",*** jf. artikel 2, litra e), i dette direktiv, for så vidt angår undersøgelsen af, om en ansøger kan eller ikke kan anerkendes som flygtning, skal forstås "the Office of the Refugee Applications Commissioner", og ved

- ***"afgørelse i første instans",*** jf. artikel 2, litra e), i dette direktiv, skal forstås anbefalinger fra "the Refugee Applications Commissioner" om, hvorvidt en ansøger kan eller ikke kan anerkendes som flygtning.

Irland underretter Europa-Kommissionen om eventuelle ændringer af bestemmelserne i afsnit 17, stk. 1, i Refugee Act af 1996 (som ændret).

_____

UDPEGELSE AF SIKRE OPRINDELSESLANDE SOM OMHANDLET I ARTIKEL 30 OG ARTIKEL 30A, STK. 1

Et land betragtes som et sikkert oprindelsesland, hvis det på grundlag af de retlige forhold, anvendelsen af lovgivningen inden for rammerne af et demokratisk system og de almindelige politiske omstændigheder kan påvises, at der generelt og til stadighed ikke sker forfølgelse, som defineret i artikel 9 i Rådets direktiv 2004/83/EF; ingen tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, og ingen trussel om vilkårlig vold i forbindelse med international eller intern væbnet konflikt.

Ved denne vurdering skal der blandt andet tages hensyn til, i hvilket omfang der ydes beskyttelse mod forfølgelse og mishandling i henhold til:

a) det pågældende lands love og administrative bestemmelser og deres anvendelse i praksis;

b) respekt for de rettigheder og frihedsrettigheder, der er fastsat i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder og/eller den internationale konvention om civile og politiske rettigheder og/eller konventionen mod tortur, herunder navnlig de rettigheder, der ikke kan fraviges i henhold til artikel 15, stk. 2, i nævnte europæiske konvention;

c) overholdelse af non refoulement-princippet i overensstemmelse med Genève-konventionen;

d) effektive retsmidler mod krænkelser af disse rettigheder og frihedsrettigheder.

DEFINITION AF "ANSØGER" ELLER "ASYLANSØGER"

Ved gennemførelsen af dette direktiv kan Spanien, i det omfang bestemmelserne i "*Ley 30/1992 de Régimen jurídico de las Administraciones Públicas y del Procedimiento Administrativo Común*" af 26. november 1992 og "*Ley 29/1998 reguladora de la Jurisdicción Contencioso-Administrativa*" af 13. juli 1998 fortsat finder anvendelse, gå ud fra, at definitionen af "ansøger" eller "asylansøger" i direktivets artikel 2, litra c), i forbindelse med kapitel V vil omfatte en "appellant" som fastsat i ovennævnte retsakter.

"Appellanten" har ret til samme garantier som en "ansøger" eller en "asylansøger", som fastsat i direktivet i forbindelse med udøvelsen af vedkommendes ret til effektive retsmidler i kapitel V.

Spanien underretter Europa-Kommissionen om relevante ændringer af ovennævnte retsakter.

_____

BILAG II

Udkast til erklæringer til Rådets mødeprotokol

1. Ad artikel 3

"**Rådet** er af den opfattelse, at medlemsstater, der anvender bestemmelserne i direktivets artikel 3, stk. 3, såfremt de suspenderer en behandling af en asylansøgning i overensstemmelse med artikel 17 i Rådets direktiv 2001/55/EF (om minimumsstandarder for midlertidig beskyttelse i tilfælde af massetilstrømning af fordrevne personer og om foranstaltninger, der skal fremme en ligelig fordeling mellem medlemsstaterne af indsatsen med hensyn til modtagelsen af disse personer og følgerne heraf), hermed også suspenderer behandlingen af ansøgningen om andre former for international beskyttelse, der er omfattet af proceduren i artikel 3, stk. 3, indtil suspensionen ophæves."

2. Ad artikel 27

Ved vedtagelsen af dette direktiv anerkender **Rådet** under hensyntagen til de forskellige lov- og forfatningsmæssige traditioner, at enkeltpersoners rettigheder beskyttes i medlemsstaterne i overensstemmelse med deres forskellige administrative systemer og retssystemer."

3. Ad artikel 30

"**Rådet** opfordrer Kommissionen til, så snart dette direktiv er trådt i kraft, at forelægge et forslag, der sætter Rådet i stand til at vedtage en fælles minimumsliste over tredjelande, som medlemsstaterne skal betragte som sikre oprindelseslande."

4. Ad bilag 3 til bilag I til direktivet

"Rådet understreger sin støtte til afskaffelsen af dødsstraf, som omhandlet i protokol nr. 6 og 13 til konventionen om beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder. Rådet anerkender imidlertid, at det er et vigtigt skridt hen imod afskaffelsen af dødsstraf at ophøre med at idømme og fuldbyrde dødsstraf og opfordrer landene til at fortsætte deres fremskridt med henblik herpå."